

Sam Riley,
Garrett Hedlund i
Kristen Stewart
protagonitzen
la versió
cinematogràfica
que Walter Salles
ha fet de la novel·la
'A la carretera',
de Jack Kerouac
WANDA VISION

Carretera de llibre

Francis Ford Coppola tenia motius per no saber com fer-ne l'adaptació. L'any 1979 va comprar els drets de pantalla de la novel·la *On the road*, de Jack Kerouac, però tots els intents de guionatge i direcció de la pel·lícula van quedar en via morta, fins que recentment ha confiat el projecte al brasiler Walter Salles, mentre se n'ha reservat la coproducció. El resultat és *A la carretera*, una pel·lícula que sembla destinada a passar sense pena ni glòria, com una monòtona desfildada de paisatges ben filmats però sense cap nervi narratiu.

Cal reconèixer que el repte era difícil, tenint en compte que la força de la novel·la rau en l'estil espontani, *kickwriting*, que defensava Kerouac per trencar les fronteres entre prosa i poesia, i que la història se sustenta en les erràtiques cròniques amunt i avall, de costa a costa. El narrador és l'escriptor compulsiu Sal Paradise (*alter ego* de Kerouac),

però qui es converteix en centre d'atenció és Dean Moriarty (recreació de Neal Cassady); tots dos, acompanyats de Marylou, la darrera noia d'aquest, són els protagonistes d'aquest viatge incessant, amb escales que ens aproximem a les rèpliques d'Allen Ginsberg i William S. Burroughs, per completar la radiografia de la Generació Beat, el grup de poetes i escriptors que durant els anys cinquanta del segle XX rebutjarien els clàssics valors *made in USA* per experimentar les drogues, la llibertat sexual i l'acostament a l'orientalisme; carn de posterior mitologia.

Llibre de culte des del 1957

La novel·la es va convertir en llibre de culte des de la seva publicació el 1957, com a bíblia de capçalera del hippisme, i aviat s'hi va afegir *The Dharma Bums*, que Manuel de Pedrolo va traduir al català com *Els pòtols místics*. La versió catalana actualment disponible

d'*A la carretera* és la traducció de Manuel de Seabra del 1996 i val la pena submergir-s'hi per retrobar les formes d'una rebel·lia que no ha parat de sofrir noves mutacions, encara que hagin acabat neutralitzades pel sistema fins arribar als recents moviments d'indignació. En el text és on de debò es nota l'alè poètic de Kerouac, que a la pel·lícula només assaborim de tant en tant quan Sal Paradise llegeix alguna de les seves pàgines escrites a raig. Llavors és quan pensem que la pel·lícula hauria de ser una altra cosa, i que malgrat que Salles va saber trobar el to del Che Guevara a *Diaris d'una motocicleta*, aquesta vegada ha despatxat un treball pla i rutinari.

Està documentat que en el seu dia Kerouac va demanar a Marlon Brando que interpretés Dean Moriarty. Ara, a la vista de la sensació de pa tou que ens transmeten les interpretacions de Garrett Hedlund i Sam Riley, ens preguntem què se n'ha fet dels grans actors que haurien pogut posar autèntica passió a uns personatges tan controvertits. Però davant del que veiem a la pantalla, el millor que ara podem fer és recuperar el llibre i paladejar-lo sense presses. *

E

Està documentat que en el seu dia Kerouac va demanar a Marlon Brando que interpretés Dean Moriarty

Opinió

FEMINITATS ADA CASTELLS

Creus de Sant Jordi: 19 a 6

El tot just acabat de néixer Observatori Cultural de Gènere, que impulsa l'escriptora M. Àngels Cabré, acaba de fer una cosa tan senzilla com aquesta: ha publicat la llista dels honorats amb la Creu de Sant Jordi d'aquest any i ha comptat el nombre d'homes i dones que hi havia. El partit ha quedat 19 a 6.

La veritat és que a aquestes altures del partit tenir la Creu de Sant Jordi no és que sigui

una festa per fer volar coets, però això no vol dir que haguem de renunciar a reclamar el reconeixement institucional en clau d'igualtat. L'ideal seria que hi hagués tantes dones com homes? Sí, és clar, no crec que hi hagi ningú en el món de la cultura que no ho pensi –si més no obertament–, però ben sovint a l'hora d'atorgar honors, els noms de les dones no es recorden. Hi ha un fotimer de dones brillants a les universitats, al món de

l'empresa, en els laboratoris, però no fan el paper visible d'opinatores, ni de crítiques literàries, ni són directives...

És una feina d'anys que això canviï i té a veure amb qüestions tan allunyades com l'autoestima personal i la reconciliació familiar, però també és una feina de tots ser sensibles a aquesta desigualtat. Penjant-ho en un web com el de l'observatori es constata que encara queda molta feina a fer. *